

27) Laten we met een tweetal optimistische wensen eindigen, :
Als iemand niest zegt men:

"God zegen(e)-oew mee ne strowis,
dan mēnt den duvel de-'t 'n miraokel is". 6-11- 1966.

28) In dezelfde situatie kan men U ook toevoegen:

"God zegen(s)-oew mee de honderduzend
en 'n zékske klèngeld um te wissele,
dan hoewvde geen ander mens laastig te vallen!6-11-1966

Weet U er nog meer, hebt U aanmerkingen, dan gaarne bericht
aan ondergetekende.

W.J.Vos.

Aertshertogenlaan 317

's-Hertogenbosch.

Reis van onze Heemkundekring naar Middelburg.

Op 16 september j.l., onder het genot van een stralend herfstzonnetje maakte de Heemkundekring Gemert de reeds lang begeerde trip naar de fraaie stad Middelburg, hoofd - stad van de provincie Zeeland.

Reeds om zeven uur 's morgens vertrok het slechts uit elf man bestaande gezelschap met de bus vanaf het clubhuis Hotel "De Kroon". Na de gebruikelijke onderbreking van de lange reis in een gezellig Zeeuws restaurantje, aangetrezen door onze Zeeland-kenner, de heer Fr. Slits, arriveerden we omstreeks tien uur in de fraaie binnenstad van Middelburg. De antiekkenners onder ons haastten zich terstond naar dat gedeelte van de markt, waar enige wakkere handelaars probeerden hun antiquiteiten aan de man te brengen. Sommigen sloegen hier hun slag, anderen meenden dit gedaan te hebben en beiden waren op dat moment zichtbaar voldaan.

Nadat enige malen met de bel geluid was, werden deze fijnproevers der antiek tactisch naar het prachtige Gotische stadhuis geloodst, gelegen aan de markt. Dit fraaie gebouw, in de veertiende eeuw tot stand gekomen onder de architectuur van diverse leden van het beroemde geslacht

Keldermans uit Mechelen in de vijftiende eeuw uitgebreid met een vleeshal en toren, werd in 1940 door het oorlogsgeweld practisch geheel verwoest. Na de herbouw en restauratie in zijn tegenwoordige toestand werd dit stadhuis, waarop in de voorgeveleen 25 tal beelden van graven en gravinnen, die over Zeeland regeerden, zijn aangebracht, werd het interieur wederom op geslaagde wijze geschikt gemaakt voor gemeentediensten. In de vleeshal werd een expositiezaal ingericht, afgestemd op de geschiedenis van Middelburg.

Ook werd een burgerzaal gebouwd, waar het stadsbestuur zijn officiële ontvangsten kan houden en waar in de zomer concerten worden gegeven, een sfeervolle zaal met een tongewelf, waarin ook het gekozen meubilair bijzonder stijlvol is aangepast. In de raadszaal werd het Middelburgse stadswapen aangebracht met - zichtbaar voor de publieke tribune - de spreuk: "wie sal 't maesken, dat niemand 't kan laecken", een troost voor de gemeentebestuurders, een vermaning voor de inwoners.

In de zaal van Burgemeester en Wethouders, waar wij door de gids tot stilte werden gemaand, zaten op dit uur bovengenoemde stadsbestuurders hun stukken in voorbeeldige concentratie door te nemen.

Vervolgens togen wij onder leiding van Marinus de Wit, naar de Abdijtoren, in de volksmond "De Lange Jan" genoemd, waar enige klimlustigen de euvele moed hadden de 86 meter hoge toren te bestijgen, een onmiskkenbare hoogte, hetwelk de schrijver van dit artikel door zijn corpulentie met bloed en tranen moest ervaren. Hierna betraden wij de abdijkerk met de hoge prachtige tongewelven, in gotische bouwstijl en met gouden ornamenten versierd. In de kerk bevindt zich een prachtig orgelfront, opgehangen aan de muur, een waar kunstwerk van de vermaarde orgelbouwer Johannes Duyschot te Amsterdam, versierd met beschilderde luiken en zingende en musicerende engelen. In de koorkerk bevond zich een z.g. 15de eeuws Nicolaf orgel, het oudste van Nederland, in bruikleen gegeven door het Rijk. In het middenkoor bevindt zich de grafzerk van de Gebroeders Evertsen, de Zeeuwse Admiraals, die in 1666 tegen Engeland sneuvelden.

Het middaguurtje, dat intussen aangebroken was, werd door het gezelschap doorgebracht in een cafeetje aan de Markt.

de middag werd een rondgang gemaakt door het Zeeuws museum, waar schilderijen, meubels, chinees porcelein, Delfts aardewerk en folklore in een 18de eeuws patriciërshuis, verder curiosa in het "Cabinet van rariteiten", de indruk gaven van de verschillende gebieden, waarnaar de belangstelling van de Zeeuwse verzamelaars in de 18de en de 19de eeuw uitging. Inmiddels was het gezelschap, uiteraard op Marinus de Wit na zichtbaar vermoed geraakt door het bekijken van en slenteren langs zoveel pracht en praal, zodat eensluidend drink- en eetliederen werden aangeheven. De inwendige mens werd versterkt, waarvoor de stad Middelburg door haar grote trek van toeristen vele mogelijkheden biedt. Na de maaltijd werd nog het plaatsje Veere bezocht met zijn prachtige geveltjes, opvallend grote, onvoltooide en misbruikte kerk (in de tijd van Napoleon werd hier immers een groot lazaret ingericht) waaruit duidelijk de vergane glorie van het eens zo bloeiende vissersplaatsje blijkt.

Tenslotte reden we huiswaarts doch niet alvorens de grote afsluitdijk met op de achtergrond de vuurslingerende vuurtorens van Walcheren te hebben bezocht.

Al met al een interessante en leerzame trip.

Leo Bekkers.

Verslag van het 19de Werkkamp van Brabants Heem,
te Drunen gehouden van 2 t/m 5 augustus 1967.

Een werkkamp van Brabants Heem is de jaarlijkse ontmoeting van Brabanders (en ook wel deelnemers uit andere gewesten) van elke rang en leeftijd, om door gezamenlijk kennismaken van de historie en de cultuur van een bepaalde streek, van haar huidige situatie en haar geplande toekomstige ontwikkeling, in contact met de bewoners van die streek, hun belangstelling voor land en volk van Noord-Brabant te verdiepen en inspiratie op te doen voor een vruchtbare werkzaamheid ten dienste vooral van het eigen heem.

We werden bij aankomst in Drunen die woensdagnamiddag tussen 5 en 7 uur weer (zoals vorig jaar in Oirschot) onthaald op boerenmik met ham en koffie. We ontvangen ook weer, een kenteken om op onze borst te spelden, een metalen schijfje, waarop het wapen van Drunen (een gespannen boog